

Roar – Den nye stjernemakeren

Ingen vet når de første stjernene kom seilende over den dype nattehimmelen. De har alltid vært der som en del av det som alltid ER. Samme hva menneskene har grunnet, har det ikke vært så enkelt å finne ut av stjernenes mønster og gåter. Likevel er de blitt en slags klokke og kalender for menneskene. I tillegg har de vært gode å styre etter på sjøen, og nyttige når en skulle holde retningen på de store viddene. Men fjerne har de vært – og er de. Illevarslende kometer har til tider seilt opp mellom dem og kastet fantasier og frykt inn i menneskenes sinn. Men når sommerlyset har visket ut alle skinnende punkter på himmelhvelvingen, synes alle farer glemte slik at en kunne svinge seg i sorgløs sommerdans.

Alt har vært ved sitt gamle helt til nå en kveld. For med ett hender det noe i dette uforanderlige. Her farer en stjernemaker forbi. Han river med seg tørre einerkjerr der han går. Setter seg ned og blir sittende lenge, lenge og grunner før han setter skinnende stjerner på hver en greinspiss. Humrer og ler og grunner en stund. Lager enda flere funklende stjerner inntil han en kveld i villeste snøkavet farer opp på høyeste Rauhåmmåren og setter nye stjernebilder opp på himmelbrua!

Tror du det ikke? Kom deg ned i Bergmannsgata en seinkveld og gløtt inn glasa i gamle Leighbua.

Vola, 22. november 2008.

Med kjærlig hilsen og takk for opplevelsen, Roar!
Eiliv